

Khóa Huấn luyện về chủ đề Cầu nguyện của Tổng Dòng Xi-tô , 27.9-1.10-2021 Những chia sẻ của Viện phụ Tổng quyền Mauro-Giuseppe Lepori OCist

1. Không gian tâm hồn và Thiên Chúa

Khóa huấn luyện này được Tổng Dòng tổ chức với hình thức trực tuyến. Trong năm ngày của khóa học, chúng ta sẽ có một cuộc hành trình xuyên lục địa từ châu Á đến châu Mỹ qua châu Âu sang đến châu Phi. Nó giống như một tiểu khóa về thao luyện tâm linh. Bởi đó, nó không chỉ nối kết chúng ta vào việc nói hay suy tư về các đề tài cầu nguyện, mà phải nối kết chúng ta trong sự cầu nguyện cụ thể. Vì cầu nguyện là hình thức và dấu chỉ của sự hiệp thông, điều mà chúng ta mong muốn sống trong bối cảnh đặc biệt của lịch sử nhân loại, trong đó có nhiều liên hệ trực tiếp bị dán đoạn, hoặc vẫn còn khó khăn để thực hiện nó. Vì điều này, tôi cảm ơn tất cả các tham dự viên đã tiếp nhận sự hiệp thông này, trong việc thực hiện khóa học trực tuyến cũng như việc tổ chức nó có tính cách kỹ thuật, và cả việc dịch thuật. Tôi cũng cảm ơn đến những cá nhân hay cộng đoàn tham gia khóa học, mà chắc chắn là có những hy sinh không nhỏ trong đó.

Tôi tự hỏi từ quan điểm nào tôi có thể suy niệm về cầu nguyện. Rõ ràng là tôi cảm thấy mình bó buộc làm điều đó trong sự quan tâm mục vụ liên quan đến Tổng Dòng. Như vậy, tôi muốn khởi đi từ kinh nghiệm của các chuyến thăm viếng, những gặp gỡ với rất nhiều cộng đoàn trong các nền văn hóa khác nhau, để đưa ra những suy niệm về sự cầu nguyện. Chúng ta ở trong một Tổng Dòng đan tu, điều này có nghĩa là sự cầu nguyện phải là mối dây nối kết chúng ta lại với nhau một cách bền chặt nhất. Thật là như thế? Nó sẽ như thế nào? Tôi nghĩ, đây là mối quan tâm thực sự, bởi vì từ trong chiều sâu của nó, nó mang lại giá trị nhờ đó Giáo Hội được lan rộng trong tất cả mọi hoàn cảnh lịch sử thế giới. Nó cũng mang lại giá trị nội tại cho các cộng đoàn chúng ta. Các cộng đoàn của chúng ta có hiệp nhất trong cầu nguyện không? Để hiểu được nó, chúng ta phải hiểu “hiệp nhất trong cầu nguyện” nghĩa là gì. Có lẽ, đây là điểm trọng yếu để chúng tôi cùng với các bạn đào sâu về khóa học này. Để có sự phong phú và thể giá về việc giảng dạy, có lẽ dễ thấy hơn của tôi, nên chúng tôi đã mời sơ Maneula Scheiba và cha Jordi Piqué tham gia giảng huấn. Họ là các tu sĩ Biển Đức và là giáo sư của Học viện Giáo hoàng thánh Anselmo ở Roma. Với mong muốn rằng, khóa học này sẽ mang lại cho chúng ta một bước nhảy về ý thức và cả về việc hoán cải trong cách thức chúng ta sống ơn gọi của mình với nhau và trong đặc sủng Biển Đức-Xi-tô, ngay cả trong tình cảnh gặp gỡ khó khăn và hiếm hoi như hiện tại.

Chúng ta biết rằng thánh Biển Đức yêu cầu chúng ta khi bắt đầu làm bất cứ điều gì, hãy bắt đầu bằng sự cầu nguyện. Thánh nhân viết: “Điều đầu tiên, khi con bắt đầu làm một công việc tốt lành nào đó, con hãy xin Chúa bằng lời nguyện kiên gan, để chính Chúa sẽ mang nó đến thành toàn” (Tu Luật, Lời mở, 4). Mô thức này có lẽ là âm vang từ thánh Phao-lô, khi ngài nhấn nhủ các tín hữu Cô-lô-sê: “Bất cứ điều gì anh em làm, anh em hãy làm nó với tất cả tâm hồn vì Chúa chứ không phải vì người ta, vì biết rằng anh em sẽ nhận được phần thưởng Chúa ban. Đức Ki-tô là Chúa hãy phục vụ Ngài” (Cl 3, 23-24).

“Anh em hãy làm với tất cả tâm hồn vì Chúa”, điều này muốn nói gì? Nó muốn nói rằng ở giữa tâm hồn chúng ta và Thiên Chúa có một khoảng không cần được lấp đầy. Khoảng không mà trong đó sự tự do của chúng ta được mời gọi lựa chọn điều gì cần đặt vào hoặc là sống với nó như thế nào. Bởi đó, thánh Biển Đức yêu cầu chúng ta cầu nguyện trước khi bắt đầu hành trình ơn gọi của mình. Nó giống như thể sự tự thức, để nhận thấy khoảng trống giữa chúng ta với Thiên Chúa là một cuộc sống toàn vẹn như một điều gì đó thiện hảo, như một sự tốt lành đã được làm và được sống (*quidquid quendum... bonum*). Bởi vậy, điều cần thiết nhất để lấp đầy khoảng trống này chính là sự cầu nguyện. Sự cầu nguyện liên li, nghĩa là nó cần thiết cuộc sống của

chúng ta, những gì chúng ta đang sống, những gì đang là và sẽ là về khoảng trống trong tâm hồn chúng ta với Thiên Chúa. Thật là tốt nếu chúng ta dành khoảng trống đó cho Thiên Chúa, để không còn một khoảng trống nào khác ngoài chính Người. Vì trái tim và tâm hồn chúng ta được tạo dựng để được cuốn hút vào khoảng không vô biên đó. Khoảng không này chính là Trái Tim của Chúa, Trái Tim của Đấng là Tình Yêu. Ngài yêu thương mỗi chúng ta một cách cá vị, Ngài biết từng sợi tóc mà chúng ta có (x. Mt 10, 29-31).

“Bất cứ điều gì anh em làm, anh em hãy làm nó với tất cả tâm hồn vì Chúa chứ không phải vì người ta”. Thánh Phao-lô cũng như thánh Biển Đức, và trên hết là Chúa Giê-su cảnh tỉnh chúng ta rằng, khoảng trống trong trái tim của chúng ta rất giới hạn để có thể dung chứa tất cả đời sống, tất cả những gì chúng ta được mời gọi để sống, làm và khát khao. Chúng ta luôn có khuynh hướng muốn sống chiều kích hàng ngang, chiều kích phẳng và đơn điệu. Điều thánh Phao-lô nhấn nhủ các tín hữu Cô-lô-sê nhằm đến tương quan giữa người với người, nhưng nó cũng có thể được thêm rằng chúng ta không được phép sống chỉ vì vật chất, chỉ vì lợi ích, chỉ vì thân xác và cũng không chỉ hướng đến trái tim mà thôi. Bởi vì tất cả những gì có giá trị hàng ngang thì không tạo ra được không gian phù hợp cho đời sống chúng ta. Nếu những tương quan sống của chúng ta chỉ là giữa tâm hồn với vật chất, giữa trái tim với trái tim, giữa tâm hồn với thân xác, thì không gian này quá chật hẹp và giới hạn để có thể tiếp nhận tất cả cuộc sống, tất cả những gì chúng ta được mời gọi sống, làm và ước ao. Chỉ duy không gian giữa tâm hồn và Thiên Chúa, giữa con tim nhỏ bé của chúng ta và Trái Tim rộng lớn của Thiên Chúa mới có thể tương hợp cho ơn gọi của chúng ta. Bởi vì Thiên Chúa tạo dựng con tim của chúng ta giống theo hình ảnh Trái Tim của Ngài, để nó luôn hướng về Ngài.

Ngay từ bây giờ, chúng ta biết một điều rằng: người ta không thể cứ nói thật nhiều cầu nguyện và chỉ cần bỏ một chút thời gian cho sự cầu nguyện là đủ. Không phải thế, nhưng phải đặt tất cả cuộc sống chúng ta vào trong lời cầu nguyện của mình. Cho nên, điều chúng ta cần chú ý chính là đặt tất cả cuộc sống của chúng ta và của trần thế vào trong cầu nguyện, vào trong tương giao với Thiên Chúa. Như vậy, chúng ta được kêu mời để vun trồng ý niệm lớn lao, luôn luôn rộng mở, mang chiều kích hoàn vũ và vô biên của sự cầu nguyện. Ngay cả khi chúng ta cảm thấy điều đó dường như thật mong manh và bé nhỏ trong chính tâm hồn và cả trong cộng đoàn của chúng ta. Nhưng lời cầu nguyện giống như sự căng tràn sức sống giữa tâm hồn chúng ta với Thiên Chúa, là một hơi thở hằng sống được tặng ban cho sự mong manh và nghèo hèn của chúng ta.

Chúa Giê-su yêu cầu chúng ta “hãy cầu nguyện không ngừng và chớ nản lòng bao giờ” (Lc 18, 1). Từ mệnh lệnh này, tất cả truyền thống Ki-tô giáo và đan tu nhấn mạnh đến việc cầu nguyện liên li. Rõ ràng để bắt đầu một thực hành nào đó, chúng ta cần một sự đào luyện để có được một ý thức đúng đắn về cuộc sống của chúng ta và hiện thực của nó. Cầu nguyện luôn luôn, khẩn xin luôn luôn nghĩa là sống với tất cả nội tại của mỗi tương quan giữa con tim mình với Thiên Chúa. Như vậy, chúng ta sẽ có được một vị trí chính xác để sống và sống cho chân lý. Tôi có thể thực hiện một hành vi anh hùng nào đó, nhưng không hề có một sự ý thức để hướng về Thiên Chúa và làm vì Ngài. Vậy thì, hành vi anh hùng đó lại thiếu sự chân thực, thiếu sự thánh thiện và thiếu nhân văn hơn là một cử chỉ nhỏ bé thường ngày được sống và làm với ý thức trong tương quan với Thiên Chúa, nghĩa là cầu nguyện. Cầu nguyện dành tặng cho chúng ta và cũng đòi hỏi chúng ta biết sống mọi sự với tính chân thực của nó. Bởi vì sự chân thực của chính chúng ta và tất cả thụ tạo là một sự tương quan với một Vị Thiên Chúa là Đấng tạo dựng chúng ta, Đấng thương yêu chúng ta và là Đấng cho chúng ta được viên mãn.